

Rozsudek jest zmatečný i podle čís. 5 § 281 tr. ř. v tom směru, že soud, vylučuje skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. po stránce subjektivní, nepřihlížel, jak zmateční stížnost s hlediska neúplnosti rozsudku právem vytýká, k tomu, že obžalovaný byl, jak z trestního oznámení patrné, v době spáchání činu, činovníkem (pokladníkem) protistátního sdružení komunistické mládeže ve V., náležel tedy v tomto družstvu k osobám význačným. Jest na snadě, že taková funkce nebývá svěřována osobám duševně zaostalým, nemajícím pojem o zásadách, na nichž sdružení spočívá, nýbrž osobám požívajícím zvláštní důvěry, najmě i v tom směru, že budou účelně pracovati k uskutečnění oněch zásad. Není vyloučeno, že, kdyby byl nalézací soud uvážil i tuto okolnost, nebyl by bez bližšího přezkoumání uvěřil údajům obžalovaného o jeho naprosté nezkušenosti, a nenabyl by přesvědčení o tak malé inteligenci obžalovaného, že mu bránila, by nevystihl význam a dosah pronesených výroků.

Čís. 3915.

Podle § 5 tr. zák. jest zodpovědným i t. zv. intelektuelní pomocník. Výslovné prohlášení pokusu za trestný má význam výhradně pro Slovensko a Podkarpatskou Rus vzhledem k ustanovení § 65 odst. 2 uh. tr. zák. a jest tudíž argumentum a contrario nemístné u svádění k přečinu podle §§ 32, 58 I č. 7 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., spáchaného v historických zemích.

Spoluvina jest všeobecnou formou trestného provinění, která má platnost při všech deliktech, u nichž není stanovena výminka nebo nepřekáží tomu zvláštní povaha činu.

(Rozh. ze dne 24. července 1930, Zm I 274/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 5. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 5 tr. zák. a § 32, 58 I čís. 7 zák. ze dne 29. března 1920, čís. 123 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Podle zjištění nalézacího soudu prohlásil obžalovaný, obecní starosta v Z., dne 27. října 1929, v den voleb do poslanecké sněmovny, v hostinci Rudolfa V-y na opětovné dožádání přítomných hostů, že by hostinský mohl dáti každému hostu dvě sklenice piva, a takto radou a poučením nastrojil čepování piva V-ou. Proti rozsudku odsuzujícímu obžalovaného pro přečin podle § 5 tr. zák. a §§ 32, 58 I č. 7 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 Sb. z. a n. uplatňuje zmateční stížnost předně zmatek podle čís. 9 a § 281 tr. ř. proto, že obžalovaný neměl práva dávatí hostinskému příkaz k nalévání piva a ani jej prý nedával, že V.

pivo čepoval pod nátlakem hostů a že by to byl činil i kdyby obžalovaný neužil slov jému za vinu kladených. Než stížnost opouští skutkový předpoklad nalézacího soudu, jenž výslovně zjišťuje, že obžalovaný byl původcem toho, že hostinský počal pivo čepovati, a není proto provedena po zákonu. Ostatně by ani nerozhodovalo, že snad hostinský byl již bez toho k čepování rozhodnut, poněvadž podle § 5 tr. zák. jest zodpovědným i t. zv. intelektuální pomocník (sb. n. s. č. 2106, 2176, Finger I. 1912 str. 531 a 541). Číselně podle čís. 10, ve skutečnosti však rovněž s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá zmáteční stížnost dále, že podle doslovu § 58 zák. z 29. února 1920, čís. 123 Sb. z. a n. činnost obsažená v § 5 tr. zák. není tu vůbec trestnou, jednak prý proto, že zákon sice výslovně prohlašuje pokus za trestný, nikoliv však i svádění k činu (argumentum a contrario), jednak prý vzhledem k zásadě čl. IV. uvoz. zák. k tr. zák., která vylučuje obdobu při posuzování trestnosti jednání. Stížnost jest na omylu. Výslovné prohlášení pokusu za trestný má význam výhradně pro Slovensko a Podkarpatskou Rus vzhledem k ustanovení § 65 odst. 2 uh. tr. zák. a jest tudíž v souzeném případě argumentum a contrario nemístné. Článek IV. uvoz. zák. k tr. zák. nelze se tu dovolávat proto, že spoluvina jest všeobecnou formou trestného provinění, která má platnost při všech deliktech, u nichž není výslovně stanovena výminka nebo nepřekáží tomu zvláštní povaha činu (§§ 5 a 239 tr. zák.).

Čís. 3916.

Pojmy »nebezpečná vyhrůžka« a »skutečné násilné vztažení ruky« ve smyslu § 81 tr. zák.

Projev toho, proti němuž směřují úřední výkon vrchnostenského orgánu, že to rozmlátí, nevystihuje, jsou-li jím míněny jen věci, k jichž zájmu se chystal vrchnostenský orgán, ani pojem vyhrůžky ublížením na (jeho) majetku, ani vyhrůžky ublížením na ostatních právních statcích, uvedených v § 98 b) tr. zák. a nelze proto v nich spatřovati nebezpečnou vyhrůžku ve smyslu § 81 tr. zák.

Nebezpečnou vyhrůžku jest spatřovati i v tom, opoví-li pachatel »skutečné násilné vztažení ruky«, jakmile vrchnostenský orgán počne s úředním výkonem (vytrhne z jeho ruky věc, kterou vrchnostenský orgán hodlá u výkonu vrchnostenského rozkazu, svého úřadu nebo služby uchopiti), zvláště když z jeho slov je zároveň zjevno jeho odhodlání, že by to, čím hrozil, vykonal ihned, jakmile by byl splněn předpoklad, na němž činil toto své odhodlání závislým.

(Rozh. ze dne 24. července 1930, Zm I 356/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 27. února 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., potud, pokud stěžovatel